

kommer, da jeg skal tilbagebetale Laanet, er det sunket i Værdi til 80 Kr., og jeg kommer faktisk kun til at betale 80 Kr. + 10 Kr., altsaa 90 Kr., for de 100 Kr., jeg har laant. Ganske logisk og rigtigt. Men den Foranstaltning, som her træffes, har til Hensigt at bringe vor Krone til Stigning. Lad os nu, for at tage det let, tage en Papirformue paa 65 000 Kr. Jeg tager dette Udgangspunkt, fordi Kronens Værdi for Øjeblikket er 65. Hvis denne Plan gennemføres, vil efter det af det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen ganske rigtigt leverede Regnestykke denne Formue have en Værdi af 68 000 Kr. om 2 Aar; den er altsaa steget fra 65 000 Kr. til 68 000 Kr.; det er jo ikke bogstaveligt, for det er de samme 65 000 Kr., men de er saa meget mere værd, hvis det har givet sig Udtryk i Prisiniveauet; Formuen er altsaa steget med 3 000 Kr., og dette har vedkommende opnaaet ved at betale en Gang for alle 85 Kr. Kan det siges at være for meget for at faa denne Værdiforøgelse og den Sikkerhed for Formuen, som ligger deri? Derfor maa jeg sige i Modsætning til, hvad det ærede Medlem sagde, at hvis der *skulde* ske en Forandring, en Forskydning med Hensyn til $\frac{1}{4}$ af Indtægten og Halvdelen af Formueskatten, maatte det snarere være en Forskydning fra Indtægten til Formuen efter hele Valuta-planens Hensigt og dens Virkning.

Med Hensyn til Finansraadet maa jeg sige, at det er et Spørgsmaal, hvor det rent politisk, debatmæssigt, brænder, hvis man brænder efter en Debat derom, men jeg kan ikke tro, at det vil blive det brændende Spørgsmaal i Løsningen af denne Sag. Der kan ingen Tvivl være om, at den højtærede Stats- og Handelsminister har Ret i, at det er ønskeligt, at der tilvejebringes et særligt Organ, og der er heller ikke omtalt nogen Uvillighed fra anden Side imod at skabe et saadant Organ. Alle er klare over, at Sættelsen af dette Organ bliver man nok enig om. Det er Spørgsmaalet om dette Organs Myndighed, der er det vanskelige, og jeg har sagt i Gaar, at hvis den absolute Betingelse for Nationalbanken tilvejebringes, er Spørgsmaalet om dette Organs Myndighed ikke af saa afgørende Betydning for mig, som det ellers vilde være; jeg har angivet Grundene og skal ikke gentage dem her. Men jeg kan ikke dele det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Ængstelse for dette Finansraad, selv om det blev gennemført saaledes, som den højtærede Statsminister har foreslaaet. Og

det Eksempel, det ærede Medlem anførte, var ikke meget slaaende. Det ærede Medlem gjorde nu pludselig Handelsstandens og de øvrige Erhvervsrepræsentanter til Folk, der faldt sammen for en Panik. Nu vel, vi har jo dog her i Rigsdagen fra de sidste Aar Erindring om en og anden Gang, hvor vi har handlet under Indtrykket af, at en Panik havde suset saadan omkring Hovedet paa det ærede Medlem, som den Gang var Statsminister, at end ikke han kunde holde Stand, og at hvis man havde haft Lejlighed til nærmere at overveje det, havde man ikke taget de Foranstaltninger og Skridt, som man den Gang tog; derfor tror jeg, at Henvisningen til, at det kun er, naar Erhvervslivets Folk sidder sammen, man risikerer at have dette, var lidt urimelig. Dernæst sagde det ærede Medlem, at saa vilde man nu have haft Rationering, hvis dette komiske Grosserer-Societet, som kom op til det ærede Medlem og overraskede ham ved at være helt fortunlet, havde faaet sin Villie. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at saa maa den Panik have varet længe, for under hele Valutaraadets Virksomhed har Grosserer-Societetet i disse rolige Tider fremhævet, at det var en forstandig Foranstaltning. Ja, det kan heller ikke være det ærede Medlem ukendt, at blandt dem, der stærkest har taget til Orde derfor, er en politisk Meningsfælle af ham, en, som har siddet ved hans Side med hans særlige Tillid som Handelsminister i hans første Ministerium. Med andre Ord, det er ikke under Panik, men under Tidens rolige Overvejelser, at man fra de Sider har talt om Rationering.

Endelig er det ikke rigtigt, at hvis man efter denne Lov gennemførte en Foranstaltning under Panik, saa havde man den. Nej, man havde den ikke længere, end til denne Foranstaltning kom til en rolig dømmende Partileder, som da havde Lejlighed til sammen med sit Parti at overbevise sig om, at denne Foranstaltning var truffet i Panik, og at man derfor burde forkaste den i Rigsdagen. Den bestaar jo ikke mere end en Maaned, hvis Rigsdagen ikke vil give Tilslutning dertil, og Panikforanstaltninger vil Rigsdagen selvfølgelig gaa imod.

Det er ud fra andre Betragtninger, jeg har kunnet godkende den Opfattelse, at det ikke er nødvendigt i Tider som de nuværende, som ikke ligner Krigens i nogen Henseende, at give en Myndighed af den Art, der her forlanges, naar der er saa stærk Modstand imod den fra andre Sider,